

ע"פ 58354/11/14 - מדינת ישראל נגד יצחק בן מרדכי זהביין

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 58354-11-14 מדינת ישראל נ' זהביין
בפני כב' השופט אסתר הלמן, אב"ד
כב' השופט יפעת שטרית
כב' השופט סאאב דבור
המערערת מדינת ישראל
נגד יצחק בן מרדכי זהביין
המשיב

ערעור על פסק דין של בית המשפט השלום בקריית שמונה, [כב' השופט מ. לב-טוב], מיום 14/10/23, בתיק
37197-12-13

פסק דין

- .1. נגד המשיב הוגש כתוב אישום, אשר ייחס לו עבירות של התעללות בבעל חיים, ניסיון להיזק לחייה והיזק לחייה.
- .2. על פי עובדות כתוב האישום המתווך, בו הודה, המשיב סבר כי כלבה, כבת 11, אותה החזיק בבעלותו, לקתה בשיתוק. בשל מצוקה כלכלית לא הייתה ידו מוגנת להעניק לה טיפול רפואי ועל כן החליט לבצע בה "המתת חסד". במטרה למשש החלטה זו, חנק המשיב את הכלבה בידיו, הניח סרט דבוק על פיה וכרכ חוט סיב צואורה, בכדי להביא למותה. בהמשך, ובעודה בחיים, הניח המשיב סלעים על הכלבה. הכלבה נתגלתה במצב זה ונלקחה לטיפול רפואי במרפאה וטרינרית, אך נוכח מצבה הקשה הוחלת להמיתה "המתת חסד".
- .3. בית המשפט קמא נעתר לבקשת המשיב שלא להרשו, והסתפק בהטלת צו מבנן למשך 18 חודשים, לאחר ששוכנע כי מתקנים בעניינו הקריטריונים המצדיקים הימנעות מהרשעה, בהתאם ל"הלכת כתב" (ע"פ 96/2083 כתב נ. מדינת ישראל, (21.8.97), להלן: "הלכת כתב").
- .4. בית המשפט קמא נמנע מלקבוע מתחם ענישה הולם, נוכח החלטתו להימנע מהרשעה ובודחו את עמדת המערערת, כי בכל מקרה, יש תחוללה לתקן 113 לחוק העונשין, ועל בית המשפט לקבוע את המתחם בטרם יدون בבקשת להימנע מהרשעה.
- .5. על גזר הדין (לרבבות החלטת בית המשפט קמא להימנע מהרשעה), הוגש הערעור שבפנינו, במסגרתו

מבקשת המערעתה לקבוע, כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא קבע מתחם ענישה וכאשר החלטת להימנע מהרשעת המשיב.

6. העורע מעורר, לפיך, שאלת עקרונית רחבה, באשר לדרך בה על בית המשפט לлечט, מקום שבו מועלית בפניו בקשה להימנע מהרשעה; האם עליו לקבוע את מתחם הענישה ורק לאחריו לבחון האם יש מקום לסתות מתחם זה או להימנע מהרשעה, או שמא, אם ההחלטה להימנע מהרשעה פטור והוא מלקבע את המתחם, ולבחוון את כל השיקולים הضرיכים לעניין זה.

לצד שאלת זו, נדרשים אנו להכריע בסוגיה הנוגעת למשיב שבפניו, באשר ליישומה של "הלכת כתב" בעניינו.

דין והכרעה:

קביעת מתחם העונש ההולם במקרה של הימנעות מהרשעה:

7. תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, (**להלן: "חוק העונשין"**), אינו מפרט את היחס בין הימנעות מהרשעה, לפי אמות המידה שנקבעו בפסיכה (הלכת "כתב" והפסיקה שבאה בעקבותיה), לבין כללי הבניה שיקול הדעת בענישה, כפי שנקבעו בחוק.

8. בהעדר הנחיה בחוק, יכולות להיות שתי גישות לגיטימיות לגזרת הדין, במקרה בו סבור בית המשפט כי יש מקום להימנע מהרשעה.

לפי הגישה האחת, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, לפני יכريع בבקשת הנאשם מהרשעה. עמדת זו יצאת מתוך הנחיה שלקביעת המתחם תאה השלכה על ההחלטה האם להימנע מהרשעה, שאמ לא כן, קשה להבין מה הטעם שבגינו ידרש בית המשפט לבחון את המתחם הרואוי, לפני ישיקול הימנעות מהרשעה.

ניתן לומר בנוסף, כי במסגרת ההחלטה, האם יש מקום לסתות מתחם העונש ההולם מטעמי שיקום (לפי סעיף 40ד לחוק העונשין), אם יוחלט כי ישנים שיקולי שיקום מצדיקים סטייה לקלול מן המתחם, יהא מקום לבחון האם סטייה זו כרוכה לבוא לידי ביטוי בהימנעות מהרשעה או בהקללה בעונש בלבד, לצד הרשעה.

מנגד, ניתן לסביר, כי המבחנים שנקבעו לסוגית הימנעות מהרשעה אינם יכולים לאלה המאפשרים חריגה מן המתחם מטעמי שיקום. מבחנים אלה לא השתנו לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, והוא כי קביעת מתחם העונש ההולם איננה נדרשת לצורך הכרעה בסוגיה זו. המסקנה מティיען זה הינה שאון טעם הצדיק השקעת זמן של בית המשפט במטרה לבחון, לשקל ולהכריע, בשאלת המתחם, אם הוא סביר כי מתקיימים התנאים להימנעות מהרשעה.

.**9.** כאמור, בית המשפט קמא בחר לлечת בדרך האחרון. בכך אימץ את עמדתו של כב' השופט מ. קרשן, כפי שהובאה בת"פ 10-12-51799 **מדינת ישראל נ. גנדון** (19.3.13). באותו ענייןקבע בית המשפט, בין היתר, כי "קשה למצוא טעם ממשי להשיקעת מאיץ שיפוטי בקביעת מתחמי עונישה באוטם מקרים נדירים, בהם סבור בית המשפט שאכן ניתן להימנע מהרשעת נאשם". (גישה זו אומצאה בת"פ (ת"א-יפו) 12-04-36932 **מדינת ישראל נ. לוי**, (23.4.13) וראה גם גזר דין של כב' ס. הנשיא, השופט ר. שפירא בת"פ (מחוזי חיפה) 14-10-46396 **מדינת ישראל נ. רפאלוב** (20.11.14)).

.**10.** עמדתנו הינה, כי לא ניתן לומר שבית המשפט קמא שגה כאשר לא קבע מתחם עונשה הולם לעבירות שביצע המשיב בנסיבותיה, לאחר ששוכנע כי יש להימנע מהרשעתו של המשיב, ולא הייתה חובה להקדים ולקבע מתחם צזה, בטרם יכريع בסוגית אי הרשותה.

.**11.** גם אם הדרך הראשונה, הדוגלת בקביעת מתחם העונש הולם לפני דיון בשאלת אי הרשותה מתישבת יותר עם המגמה להבנות את שיקולי העונשה, ויש לה עדיפות גם כאשר ערכאת הערעור מתערבת בהחלטה שלא להרשי (ראה עפ"ג (חיפה) 14-03-58826, **מדינת ישראל נ. פורדה**, (20.11.14)), הרי קביעת המתחם איננה הכרחית לצורך ההכרעה בסוגית אי הרשותה, ותרומהה לדין זה, אם בכלל, איננה מצדיקה את המאמץ השיפוטי המשוקע בה לשווה.

.**12.** אי קביעת המתחם על ידי בית המשפט קמא איננו בבחינת חסר בגזר הדין, ובוודאי איננו מצדיק קבלת הערעור מסיבה זו בלבד.

בית המשפט קמא שkal את כל השיקולים הנחוצים בהתאם להלכות שנקבעו בבית המשפט העליון ביחס להימנעות מהרשעה, והגמ שהם משיקום במידה מסוימת לשיקולים הכרוכים בקביעת המתחם ובהחלטה האם לחרוג ממנו מטעמי שיקום, מסקנתו כי התקיימו התנאים להימנעות מהרשעה "יתירה את הצורך בקביעת מתחם עונשה ראוי, שמטרתו גזירת העונש הראו לנאים, לאחר שהורשע בדיון".

הימנעות מהרשעת המשיב:

.**13.** בפתח הדברים, נציין כי שיקול הדעת האם להימנע מהרשעה נתן לערכאה הדיונית ובית המשפט של ערעור לא יתרעב בהחלטתו, אלא אם נפלה בה טעות בולטות או שהיא בלתי סבירה ואיננה מיישמתה כראוי את הקритריונים שנקבעו בפסקה. לא נוכל לקבוע כי אלה הם פנוי הדברים בעניינו.

.**14.** הכל הוא כי מי שנמצא אשם בדיון יורשע בעבירות שיווחסו לו, ורק במקרים מיוחדים ווצאי דופן ימנע בית המשפט מהרשעה של מי שביצע עבירה. "**שימוש בסמכות זאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפלה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק**". (ע"פ 2796/03).

ביבס נ' מדינת ישראל (5.7.04).

בעקבות "הלכת כתב", **הימנעות מהרשעה אפשרית בהצבר שני גורמים**: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנייה, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסתים על ההרשעה, מבלתי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

בית המשפט נדרש לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, משמע, מצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, אכיפה ושוויוניות, אל מול נסיבותו האינדיבידואליות של הנאשם, בכללן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גלו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה.

בנוגע לנאים בקרים, על פי רוב, גובר השיקול הציבורי ורק במקרים מיוחדות, חריגות ויצאות דופן ביותר, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדיון בין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מהרשעה, יש הצדקה לסתות מן הכלל המחייב הרשעה (**ראה ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685 , עמ' 689-690** (17.8.2000)).

15. אין ספק שמעשי של המشب מעוררים דחיה. העבירות שביצע בנסיבותיה, הין חמורות ומעוררת שאט נשא.

בית המשפט קמא היה ער לניסיבות החמורות ולסבל שנגרם לבעל החיים, למורת זאת סבר, כי נסיבות המקרה מאפשרות לוותר על ההרשעה, בשים לב ליתר השיקולים הרלוונטיים. מסקנתו מבוססת בעיקר על העובדה שלא הייתה מחלוקת כי התאזרחות זו כלפי בעל החיים נבעה מרצונו של המشب לבצע "המתת חסד", הוואיל וסביר כי כלבתו, אותה גידל במשך שנים רבות, סובלת ממחלה קשה ובהעדר יכולה כספית להביאה לווטרינה שיגרום למותה, החליט לבצע את המתנה עצמה.

להבדיל מן המקרים שהובאו לפני בית המשפט קמא, לא מדובר במעשה שמטרתו הייתה להתעלל בבעל החיים, ולגרום לו לסבל.

16. ב"כ המערערת פרטה בפניינו בהרחבה את טיעוניה באשר לחומרה היתרה של מעשי המشب, בהדרך כל אינדיקציה לכך שאבלו המחלת נעשה על ידי וטרינר. לטענת המערערת, בית המשפט קמא טעה טעות עובדתית כאשר קבע כי המشبלקח בבדיקה הווטרינרית, בטרם החליט להמיתה. עוד טוען, כי אין להוותר את שיקול הדעת לבעל כלבים, להחליט מתי יש להמיתם, מבלתי לבדוק האם מצבו של בעל החיים אכן מחייב "המתת חסד" ובית המשפט קמא שגה כאשר העדיף את האינטרס של הפרט על האינטרס הציבורי, המחייב העברת מסר שאין לנוהג כך בחיים.

.17 אין אנו חולקים על עמדתה של המערערת, לפיה "המתת חסד" של בעלי חיים מטרתה אך ורק למונע מהם סבל, ואסור כי תשרת מטרה אחרת, כמו נוחותו של המחזיק בבעל החיים. היא מוצדקת במקרים חריגים, שיש לברור אותם בקfidah, ורק כאשר יש בסיס רפואי ואמון לקביעה כי מצבו של בעל החיים הוא סופני וכי כל יום שעובר עליו גורם לו לסבל רב. יתרה מכך, המתת עצמה צריכה לצריכה להיעשות באמצעות שאיינו גורם לחייה לכאב וסבל.

.18 כתוב האישום מפרט כי המשיב סבר שהכלבה לקתה בשיתוק. בפני שירות המבחן ציין המשיב, כי הוא הבחן בכר שהכלבה, אותה החזיק כ-15 שנה, סובלת משיתוק מצד אחד, וזה מתחילה להתפשט לשאר חלקיו הגוף, لكن לקח אותה לווטרינרית, שהציעה לו לבצע בה המתת חסד. למשיב, לטענתו, לא היו אמצעים להשם עבור המתת החסד, لكن החלטיט לעשות זאת בעצמו.

בשלב הטיעון לעונש, ביקש ב"כ המערערת להביא בפני בית המשפט ראייה שתזים את טענת המשיב, לפיה הוא פנה לווטרינרית לפני שהחליט לבצע את המתת החסד, אולם בית המשפט קיבל את התגנחות ב"כ המשיב, וקבע כי המשיב הודה במិוחס לו בכתב אישום מתוקן וקיימת הסתמכות שלו שלא יבואו ראיות מחומר החקירה. בנוסף, נקבע כי מדובר בפרט שאיננו מהותי לצורך גזירת דין של המשיב ומתחם הتسkieir עולה כי גם לא היהוה נימוק להמלצת שירות המבחן. בעקבות החלטה זו נותרו בעינם הסבירי המשיב בפני שירות המבחן, מבלי שלמעעררת ניתנה ההזדמנות להזימם.

.19 ב"כ המשיב הציגה לעיונו את ההסכם שנערך בין הצדדים בדבר הסדר הטיעון, במסגרתו נקבע מפורשות, כי במסגרת הטיעונים לעונש תוכל הגנה לטען לעניין מצב הכלבה והshitok עובר לאירוע ואף להגיש בהסכמה את הדו"ח הרפואי של הווטרינרית עצמה. הסדר זה הותיר בפני הגנה פתח להעלות טענות באשר לנسبות שהביאו את המשיב למסקנה כי הכלבה סובלת משיתוק, וזאת מעבר לנسبות שפורטו בכתב האישום (בגדר סעיף 40 לחוק העונשין).

.20 הסדר הטיעון אפשר למשיב להעלות טענות, שלא פורטו בכתב האישום, ביחס לנسبות העבירה, ולכארה, מכוחו, רשאי היה המשיב לטען את שטען בפני שירות המבחן. יחד עם זאת, משלאל התיר בית המשפט למאשימה להפריך טיעון זה, לא היה מקום ליתן משקל מלא לטענת המשיב בתסקיר, כנימוק העומד לזכותו, בעת שמשקל בית המשפט האם להימנע מהרשעתו.

.21 כאמור, בית המשפט קמא יצא מתחן הנחה, כי אכן המשיב התיעץ עם וטרינר לפני שהגיע למסקנה כי יש לבצע בכלבה "המתת חסד", אלא שנימוק זה הינו רק אחד מתוך הנימוקים שהביאו אותו למסקנה אליה הגיע, וכך ניתן גם להבין מהחלטתו בעניין אי הבאת ראיות נוספות על ידי המאשימה, לא היה זה הנימוק המרכזי, אך שגם אם נפלה טעות בעניין זה, אין היא מחייבת קבלת הערעור.

.22 "הלכת כתב" התוותה שני תנאים מצטברים להימנע מהרשעה. בית המשפט קמא סבר, כאמור, כי

סוג העבירה, **בנסיבות המקרה המסתויים**, מאפשר לוותר על הרשעה, מבל' פגוע באופן מהותי בשיקול הענישה האחרים. במקרה זה, אין חולק כי כוונתו של הנאשם הייתה להפסיק את סבלה של הכלבה המבוגרת, שלקתה, כל הנרא, במחלה קשה, שהקשתה על תפוקודה וגרמה לה לסלב. גם אם נמצא מטען הנחה שהתרומות זו לגבי סבלה, נבעה מהיכרותו רבת השנים של הנאשם עם הכלבה והמגע היומיומי שלו עמה, ולא התבessa על אבחנה רפואית, כפי שטען, עדין, נסיבות המקרה הן מיוחדות ונבדלות ממקרים בהם מדובר בהתעללות לשמה, בעקבות חיים, מטען מטרה לגרום לו לסלב.

לនตอน זה, של פעולה שלא נועדה להתעלל בחיה, אלא להיטיב עמה, גם אם בפועל - מבחינה אובייקטיבית, כרוכה הייתה בהתעללות, ובסת�性 מנורמת ההתנהגות לה אלו מצפים מבועלו של בעל חיים, ישנה חשיבות רבה. **בפסק הדין שניטן ברע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ (22.6.97)**, עמד בית המשפט העליון בהרחבה על תכלית האיסור להתעלל ולהתאזר לבuali חיים. בין היתר נקבע:

"תכלית החוק ניבטה אלינו מAMILותיו, וכוונתו היא להגן על בעלי-ח�ים שלא יעללו להם רע. ו מבחינתו של בעל-הח�ים, מה מנו יהלן אם האדם המרע לו הוא סדייט המפיק הנאה מכابו של הזולת, אדם חסר-רגשות שאינו חש בכאב הזולת, או אדם שאפשר יכול שהוא שיכאב את כאב הזולת, אך בכך הוא להתאזר לבעל-ח�ים בלבד שיעשה רצונו?"

בית המשפט העליון התייחס בפסק דין למטרת שלשמה נגרם הסבל לחיה, בקובעו:
"רק גריםת סבל בלתי מוצדקת ושלא-לצורך תעשה התעללות, התאזרות או עינוי. ואילו אם ימצא הצדק למעשה, לא תקום עבירה ולא תהיה עוולה.

...

לא ימצאו חולקים על-כן, שניסיון להציל חייו של בעל-ח�ים או לרפוא לחוליו הין תכליות ראיות, גם אם במהלך הטיפול נגרמים לו לבעל-ח�ים סבל וייסורים. והוא, כמובן, אם האמצעים הינם סבירים וראיים. לשון אחר: כאשר טובתו של בעל-ח�ים נגד עינינו, הכול יסכיםנו כי ניתן לעוזר לו לבעל-ח�ים ولو תוך כדי סבל וייסורים ב"מידתיות".

...

אליה הם אפוא הגורמים שאלהם ניתן את דעתנו: האם נשא בעל-ח�ים בסבל העשי לבוא בגדבי עינוי, התאזרות או התעללות? לאיזו תכלית גרם האדם סבל לבעל-ח�ים? האם האמצעי שהאדם נקט אותו הוא אמצעי ראוי? האם יש שיקולות בין הסבל לבין התכלית והאמצעים, האם נתקיים מבחן ה"מידתיות"?

בunningו, אין מחלוקת שמטרת הנאשם הייתה לבצע המתת חסד לכלבה, שלסבירתו סבלה ומצבה הרפואי הצדיק זאת. יתכן והוא לא נקט באמצעים ראויים בכך לאמוד את מצבה של הכלבה ולבחון אפשרות לטפל בה. הוא לבטח לא פועל כנדרש, כאשר החלט לבצע את המתת בעצמו ובחירה באמצעים אכזריים כדי למש את כוונתו. כל אלה נלקחו בחשבון כאשר נקבע כי ביצוע את העבירות וכשהחלטת בית המשפט קמא להימנע מהרשעתו.

.23

מתוך שירות המבחן, שהוגש בעניינו של המשיב, שהמליץ להימנע מהרשעתו, עליה, כי המשיב נתן היה בתקופה זו (ובמהלך תקופה ארוכה שקדמה לכך), במשבר, נוכח קושי כלכלי ניכר, ומצב נפשי ורגשי קשה, ולמרות האמור גידל את הצלחה במשך שנים רבות, עובדה השוללת את האפשרות כי ביקש לגרום למותה מטעמים שבנוחותו האישית.

.24

בית המשפט קמא בחר את התנאי הנוסף הנדרש לפי החלטת "כתב", הנוגע להוכחתו של נזק קונקרטי ובلتוי מידתי, עשוי להיגרם למשיב, כתוצאה מהרשעתו, ושובצע כי עליה בידי המשיב להוכיח את קיום התנאי. קביעה זו נסמכת, בין השאר, על תצהיר מאה מעסיקו של המשיב ועל הנתונים המפורטים בתסוקיר שירות המבחן, מהם עליה כי הגבלה ממשמעותו ביכולתו של המשיב להיות מועסק במקום העבודה.

.25

לא מצאנו כי נפלה טעות בקביעה זו. בנוסף, כי פגעה אפשרית זו במקום התעסוקה הנוכחי של המשיב עלולה להביא לפגעה בלתי מידתית ואנושה בשיקומו, וזאת בפרט באם לוקחים בחשבון את הנתונים האישיים המפורטים בתסוקיר שירות המבחן, מצבו הנפשי והקשישים התפקודיים (שהrukע להם פורט בהרחבה בתסוקיר). כל אלה הביאו לאי יציבות תעסוקתית, רגשית ומשפחתית, ההופר את התמודדותו של המשיב עם ההליך השיפוטי ועם תוצאותיו, למורכבות וקשה מן הרגיל.

.26

באיזון בין האינטראסים השונים, וכאשר לנגד עינו של בית המשפט קמא עמד עניינו הפרטני של המשיב, על דפוסי התנהגותו הנורמטיביים, מרכיבות חייו והמניע לביצוע העבירה, כפי שפורט לעיל, הוא ראה לנכון להעדיף את האינטרסים שבשיקומו של המשיב, מחשש שהרשעתו תפגע בו באופן לא מידתי.

.27

בית המשפט קמא היה ער לחשש שהביעה המערערת, בנוגע למסר, עשוי הציבור לקבל מצד זה, אך סביר כי, לאור הנسبות המיויחדות, ההחלטה שלא להרשייע את המשיב לא תהווה מסר שלילי.

אף אנו בדעה כי הימנעות מהרשעה במקרה הנוכחי, נוכח הנסיבות חריגות, שעל רקען בוצעו העבירות, בשילוב עם הנسبות האישיות יוצאות הדופן, לא תתרחש כהקלת ראש במעשי המשיב והחשש שתעביר מסר שגוי לציבור, איננו שկול לפגעה הקשה הצפיה להיגרם למשיב, אם יורשע.

.28

שיקול הדעת אמיתי ימנע בית המשפט מהרשעה הוא רחב ויכול כי ניתן היה להגיע גם למסקנה אחרת, עדין אין פירוש הדבר הוא כי על בית המשפט להתעורר במסגרת ערעור בהחלטת בית המשפט קמא. נוכח היקף התערובתה של ערכאת הערעור בהחלטות מסווג אלה, לא מצאנו כי ההחלטה חורגת ממתחם הסבירות, או לוקה בפגם המחייב התערבות. בהקשר זה נוסיף כי ההסכם בין הצדדים, בדבר הסדר הטיעון, התיר למשיב בצורה מפורשת לבקש להימנע מהרשעתו, כך שהמעערערת עצמה קיבלה אפשרות זו כאחת האפשרויות הסבירות לסיום ההליך. בסופו, הוצג בפניינו גזר הדין שניתן בת"פ 09-12-19 (ק"ש) מדינת ישראל נ. לוי (19.12.12), שם בנסיבות דומות וחוויות יותר, בה ירה

הנאשם באמצעות אקדח בסיחנה, כדי לגאול אותה מישראל, מבלי שנוצע בווטרינר קודם לכן, נמנע בבית המשפט מהרשעה ועל החלטה זו לא הוגש ערעור.

שבים אנו ומדגישים, כי אין **לפרש** עמדה זו כמסר המתייר, חיללה, המתת חסד בבעלי חיים, אלא בדרך המקובלת, על ידי ווטרינר, שבחן את מצבה של החיה וסביר כי טובתה מצדיקה לגרום למותה.

סוף דבר, אנו דוחים את הערעור.

המציאות תמציא העתק פסק דין לצדים, בהקדם.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

א' הלמן, שופטת
ס' דבור, שופט
י' שיטרית, שופטת
[אב"ד]